

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 244.

Trettende Session.

58de Møde.

Fretdagen den 13de December Kl. 1.

(Forsat.)

J. N. Hansen (fortsat): Det vilde dog være forunderligt, om Staten sagde til ham: Vi ansee Dig for buelig til at være Præst for det Sogn, Du er kaldet til, Du er en fuldkommen troente Mand, der nok maa forkynde Guds Ord i din egen Sognekirke; men gaaer Du over Gjerdet til den Mand, der boer udenfor, saa maa Du for Guds Skyld ikke tale et Ord til ham om slige Ting. Det er det Standpunkt, hvorpaa den ærede Rigsdagsmand stiller sig, men det er aldeles falst; thi Staten vilde jo ved at sige til en Præst: „Du maa paa ingen Maade gaae over til en By, der ikke hører til dit Sogn, og der tale Guds Ord, vise, at den ingen Til- lid havde til ham, og hvorledes skulde den da kunne betroe ham den store Virksomhed i det Sogn, hvortil han var kaldet, naar den var bange for den Virksomhed, han kunde udøve paa Andre udenfor Sognet? Nei, det er en forældet Anskuelse, der ikke kan opretholdes. Den ærede Rigsdagsmand meente ogsaa, at Lovforslaget skulde gaae ud paa at sætte den Enkeltes Ret over det Heles, men det formaaer jeg ikke at indsee. Man siger jo ikke til den Enkelte: Du kan gjøre i saa Henseende, hvad Du vil; men der er en Lov, der fastsætter bestemte Regler, der siger: „Det skal Du have Ret til, men udover det maa Du ikke komme, og vil Du benytte denne Ret, maa det stee indenfor disse Begræns-

ninger og efter de fastsatte Regler“; men det er ikke at sætte den Enkeltes Ret over det Heles at give den enkelte Mand ved Lov en Ret, som det maa ansees fornuftigt og hensigtsmæssigt at give ham. Den ærede Rigsdagsmand brugte ogsaa en Fremgangsmaade, som ofte bruges, naar der er Tale om Foranstaltninger, som man er imod; man siger nemlig da: Ja, men naar man kan give dette, kan man ogsaa give meget mere. Saaledes siger nu ogsaa den ærede Rigsdagsmand: dersom man giver en enkelt Sogneboer Ret til i sin egen Sognekirke at lade sig betjene af en fremmed Præst — og her er, som jeg ikke behøver at erindre om, kun Tale om de Præster, der ere ansatte i Sognemenighederne af Regjeringen, og altsaa derved ere erkjendte for at være Mænd, der ere deres Kald vogne — hvorfor skulde man da ikke ogsaa give den samme Tilladelse til Lægpræbikanter, Folk, der tale Guds Ord til Andre, men som ikke ere ordinerede; thi det er jo klart, at man da maatte ligesaa godt kunne komme til ogsaa at give dem denne Tilladelse. Men det er den ærede Rigsdagsmand uberettiget til at sige; naar man holder sig indenfor visse Grændser og mener, at Friheden indenfor dem kan gives uden Betænkelse, saa er han uberettiget til at sige, at saa maa man gaae meget videre og derved komme til at antyde, at der ikke er sat de Grændser, der ved Loven bør sættes. Dersom denne Lov gik ud paa noget Saadant, som den ærede Rigsdagsmand antydede, saa vilde han have Ret til at stille sig paa det Standpunkt, han gjør; men da den ikke gjordet, veed jeg ikke, hvad det vil sige, naar han